

SLADKÝ PŘÍBĚH

A woman with dark hair and blue eyes, wearing a light blue, ruffled dress with white lace trim and a white choker, stands under a white umbrella. She is surrounded by a shower of colorful lollipops falling from the sky. The background is a solid blue color. The woman has a small pink bow in her hair and a small tattoo on her left arm. She is holding the umbrella with her right hand and reaching up with her left hand. The lollipops are in various colors including purple, green, red, and gold.

CARLTON
MELLICK III

Carcosa

Sladký příběh

CARLTON MELLICK III

Copyright © Carlton Mellick III, 2014
Published by arrangement with the author
Překlad (translation) © Eliška Boudová, 2026
Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk
Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Carcosa
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2026

ISBN 978-80-88662-42-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88662-43-3 (epub)
ISBN 978-80-88662-44-0 (mobi)
ISBN 978-80-88662-45-7 (pdf)

AUTOROVA POZNÁMKA

Tato kniha není pro děti. Stylem psaní sice připomíná pohádku, ale svým potomkům ji, prosím vás, nečtěte. Kdyby to byl film, byl by mládeži těžce nepřístupný. A možná by měl být nepřístupný nejen jí. Nejsem si jistý, kdo by pak do toho kina přišel, ale zkrátka by to nebyla podívaná pro každého a pro vaše děti už vůbec ne.

Ledaže byste byli tím typem rodičů, co dítkům nezakazuje žádné knížky ani filmy, ať už je jejich obsah jakkoli nemravný. Jestli se v tom poznáváte, možná byste své výchovné metody měli zásadně přehodnotit. Mně rodiče nic nezakazovali a podívejte se, co ze mě vyrostlo. Jen stěží jsem se začlenil do společnosti. Nebýt toho, že se nějakým způsobem zvládám uživit psáním těchto knih, byl bych takový ten vyšinutý chlápek postávající na rohu vaší ulice, prodávající boty z mářsmelounů.

Fakt chcete, aby takhle dopadlo vaše dítě? Jako pouliční prodejce mářsmelákové obuvi, kterému holá hlava a licousy připadají jako skvělý styl? Nemyslím si. Žádný rodič nemůže své dítě tolik nenávidět.

– Carlton Mellick III, 29/6/2014 22:32

KAPITOLA PRVNÍ

Sally vždycky kladli na srdce, aby nechodila do mlžné části města. Podle jejích rodičů je to strašlivé místo, protože všichni jeho obyvatelé jsou pořád moc smutní, a svou dcerunku takovému smutku vystavovat nechtěli. V té nejdepresivnější části města všechno vypadalo rozmazaně, a i když jste si nasadili brýle s těmi nejtlustšími čočkami, nedokázali jste zaostřit. Kvůli té neustálé rozpitosti lidé nikdy nespatriili krásu světa kolem sebe. Manžel nedokázal ocenit půvab své ženy, ať se nalíčila seberozkošněji a oblékla sebelíbivěji. Matka byla slepá vůči úsměvům svých dětí i za těch vzácných chvil, kdy měly důvod se usmívat. Nemohly sledovat televizi, hrát videohry ani číst knihy, jako je ta, kterou zrovna čtete vy.

Slova se nikdy nezaostřila, nehledě na velikost písma. Kvůli tomu se většina dětí ani neobtěžovala naučit se číst či psát a místo, kde děti nepišou a nečtou, je skutečně žalostné. Až tyhle negramotné děti vyrostly a stali se z nich dospělí, bylo pro ně nemožné sehnat dobře placenou práci. A bez dobré práce si až do konce života nemohli dovolit žít jinde než v mlžné části města. Byl to nekončící cyklus mizérie.

Sally rodičům slíbila, že se k mlžné části města nikdy ani nepřiblíží, ale jednoho dne si nemohla pomoci. Na obloze nad mlžnou čtvrtí se objevila ta největší a nejnádhernější duha, jakou kdy Sally viděla, a musela si ji jít prohlédnout blíž. Sally duhy milovala. Milovala je dokonce víc než kolotoče a jahodovou zmrzlinu. Na batůžku měla dvanáct nálepek duhy a vždycky nosila duhové ponožky a ve vlasech duhové sponky. A kdykoli zahlédla na nebi duhu, všeho nechala a snažila se najít její konec.

Kvůli tomu si všichni vždycky mysleli, že Sally je divná holčička. Co za dítě by samotné pobíhalo po městě a nahánělo duhy? Nejspíš je to narušená chudinka, co opravdu věří na

víly a jednorožce. Vždyť je jí už devět, proboha. Měla by se věnovat něčemu dospělejšímu, například učení nebo hře na hudební nástroj, třeba na klarinet nebo housle. Děti v jejím věku už často nevěří ani na Santu Clause a své dětské hračky rozprodaly v garážových výprodejích, aby si mohly koupit kolečkové brusle, basketbalovou obruč nebo věci potřebné k otevření vlastního stánku s limonádou. Ale Sally nechtěla vyrůst. Nechtěla uvěřit, že kouzla neexistují, ať jí bylo let, kolik chce. Jestli vyrůst znamenalo, že už by nemohla nahánět duhy, doufala, že zůstane dítětem navždycky.

„Proč chceš jít na konec duhy?“ zeptal se baculatý klučik následující Sally na kole.

Jmenoval se Timmy Taco. Timmy Sally každý den doprovázel ze školy domů. Prý proto, že bydlí vedle, ale ve skutečnosti do ní byl tajně zamilovaný. Sally podle něj měla ty nejkrásnější černé kudrlinky a ty nejroztomilejší růžové pihy na špičce nosu.

„Protože na konci duhy se vždycky stávají kouzelné věci,“ odpověděla Sally.

Nelíbilo se jí, že ji Timmy všude pronásleduje. Byl to nejtlustší kluk ze školy, kalhoty nosil vykasané moc vysoko a brýle měl uprostřed slepené páskou. Jak si tak šla po chodníku se svojí domácí želvou na rameni a studený jarní větřík si pohrával s volánky jejích zářivě žlutých šatiček, snažila se přidat do kroku, aby Timmyho setřásla. Jel sice na kole a byl rychlejší než ona, ale stejně doufala, že mu to dojde a dá jí pokoj.

„Jaké třeba?“ zeptal se Timmy, sundal nohy z pedálů a fičel z kopce.

Timmy na svoje kolo nedal dopustit. Byl totiž moc tlustý a líný chodit po svých. Šlapat do pedálů se mu ale taky moc nechtělo, takže se snažil jezdit pokud možno z kopce. Jelikož

škola byla z jeho domova směrem do kopce, většinou ho tam každé ráno vozila máma a kolo čouhalo z kufru auta. Domů pak jezdil na kole bez šlapání z kopce. Pomocí téhle taktiky se malý tloušťík pedálů nemusel ani dotknout a vyhnul se jakékoli fyzické námaze.

„No tak třeba lepríkoni. Ti žijí na konci duhy a každý ví, že lepríkoni jsou kouzelní.“

Timmy se tomu zachichotal.

„Ale lepríkoni přece neexistují,“ řekl.

Sally zakryla želvě uši, aby její zelené zvířátko nemuselo ty nehorázné tloušťíkovy výmysly poslouchat.

„To teda existují. Ty jsi na konci duhy nikdy nebyl, tak víš pendrek.“

Timmy byl chvíli zticha. Věděl, že nemá smysl se hádat s dívkou, kterou miluje.

„No a proč teda chceš najít toho lepríkóna?“ zeptal se Timmy. „Myslíš, že ti dá hrnec zlata?“

Sally protočila svoje tmavomodré oči. „Možná.“

„Na co chceš hrnec zlata? Tvoje rodina už je bohatá dost. Můj taťka je doktor a stejně nevydělává tolik, co ten tvůj.“

„Nó, na konci duhy je toho víc než jenom zlato,“ dodala Sally. „Kromě lepríkónů tam žijí ještě víly a jednorožci. Jestli potkám kouzelnou vílu, možná mi splní přání. Můžu si přát, co jen budu chtít.“

Timmy se usmál. „Když potkáme vílu, můžu si taky přát, co budu chtít?“

Sally zatřásla hlavou. „Ne, víly nemají rády kluky. Přání plní jen holkám.“

„Aha...“ zamračil se Timmy na chodník.

Jakmile se přiblížili k mlžné části města, zahradil Timmy svým kolem Sally cestu.

„Nechceš tam fakticky jít, že ne?“

Sally pokývala kudrnatou hlavou. „Jasně že chci. Jak jinak bych si tu duhu mohla prohlídnout?“

„Ale to je mlžná čtvrť. Tam jít nechceš.“

„Jestli tam končí duha, tak tam jít musím.“

Sally se pokusila Timmyho kolo obejít, ale Timmy jí znovu couvl do cesty. Jeho vypasené tělo bylo ještě účinnější barikáda než ten bicykl.

„Ale co když zabloudíš? Jména ulic tam nepůjdou přečíst. Jestli se ztratíš v mlžné čtvrti, už tě nikdo nikdy nenajde, protože budeš vypadat úplně stejně jako všechny ostatní děti, který tam žijou.“

„Nezabloudím,“ odsekla Sally.

Překročila jeho zadní kolo a ušpinila si celé svoje krásné žluté šaty. Pak pokračovala po chodníku dál. Timmy sledoval, jak se postupně mění v rozostřenou žlutou skvrnu.

„Počkej,“ zavolal Timmy a bez šlapání se hnal na kole za ní.

Sally si uvědomila, že ani mlžná část města Timmymu nezabrání, aby ji otravoval.

„Je blízko,“ řekla Sally skvrně ve tvaru Timmyho, která jela za ní. „Musíme si pohnout, než zmizí.“

Čím dál postupovali, tím větší si museli dávat pozor. Nevěděli, co jsou všechny ty neostré tvary na chodníku. Nedokázali rozeznat psí hromádku od spící veverky ani hydrant od podsaditého chlapíka ve žluté pláštěnce.

„Prý tady bydlí zlí a nebezpeční lidi,“ pověděl Timmy Sally. „Neměli bysme se k nim přibližovat.“

„Nejsou zlí. Jsou smutní. To je rozdíl.“

„Ale smutní lidi dělají zlé věci těm šťastným. Můj táta říká, že v nich ten smutek probouzí závist a zlost. Ublíží nám a budou nám chtít ukrást radost.“

Sally zavrtěla rozpitou hlavou.

„To není pravda. Smutní lidi jsou moc smutní na to, aby se

zmohli na cokoliv jiného než pití brandy a spánek. To dělává moje máma, když je smutná.“

„No stejně bysme se jim měli vyhýbat. Pro jistotu.“

Ale jen co to Timmy dořekl, narazili na skupinku rozmazaných dětí posedávajících na chodníku. Byly tak špatně vidět, že si jich všimli až ve chvíli, kdy málem zakopli o jejich nohy.

„Běžte pryč, kazíte nám hru,“ řekl jeden rozostřený chlapec.

Sally i Timmy byli překvapení, že zněl jako normální kluk. Mysleli si, že bude jeho hlas znít jinak, třeba tlumeně a vzdáleně, jako když mluvíte pod vodou, ale zněl stejně čistě jako jejich vlastní.

„Obejděte to, jděte kolem,“ řekla rozmazaná dívka.

Sally byla příliš zvědavá na to, aby hned odešla. Naklonila se blíž, aby na ně lépe viděla. Ale ať se snažila, jak se snažila, děti byly pořád stejně rozmazané.

„Co to hrajete?“ zeptala se Sally.

„Hopíky,“ odpověděl rozpitý kluk.

Sally nedokázala odhadnout, kolik dětí tam je. Určitě aspoň tři, ale mohlo to být klidně šest nebo sedm. Některé z těch věcí, které považovala za ostatní děti, ale mohly být keře rostoucí podél chodníku.

„Co jsou hopíky?“ zeptala se Sally.

Děti se jí smály.

Rozmazaný kluk řekl: „Každý ví, co jsou hopíci.“

„Jak se to hraje?“ otázala se Sally.

Timmymu se nelíbilo, že se Sally baví s rozmazanými dětmi. To, že je neviděl jasně, mu nahánělo ještě větší strach. Klidně mohli mít ostré tesáky a příšerné pařáty a on by to nepoznal. Být v mlžné části města bylo ještě děsivější než spát bez rozsvícené lampičky.

„Sally, no tak. Pojdme už.“

Ale Sally si tlustého chlapce nevšímala. Zajímaly ji rozpité děti. Vůbec nebyly takové, jak si představovala.

„Ještě ne,“ odpověděla. „Chci vědět, jak se hrají hopíci.“

Rozmazaný kluk přitek k Sally a zvedl velkou červenou

kouli, co vypadala jako ty veliké míče, se kterými hrávali ve škole kopanou.

Řekl: „Boucháš balonem do chodníku a počítáš, kolikrát se ti to podaří, než se ti odkutálí. Pak ho musíš do pěti vteřin najít, jinak vypadáváš. Je to *fakticky* těžký.“

Sally to těžké vůbec nepřipadalo. Přišlo jí to jako ta nejpitomější hra, o které kdy slyšela.

„To nezní moc zábavně,“ odpověděla Sally.

„Zas taková bžunda to není,“ řekl rozmazaný kluk posmutněle. „Ale děláme to kvůli sladkosti.“

„Sladkostí?“

Rozostřená holčička řekla: „Jo, každý, kdo ten den vyhraje, dostane bod, a ten, kdo má na konci roku nejvíc bodů, dostane nějaký bonbón. Poražení se musí složit, aby ho mohli koupit.“

„To je všechno? Jenom jeden bonbón za celý rok?“

„Měla jsi už někdy nějakou sladkost?“ zeptal se kluk. „Jsou *fakticky* dobrý. Loni jsem vyhrál já a pořád tu chuť cítím v puse.“

Timmy zatahal Sally za šaty. „No tak. Copak nechceš vidět tu duhu? Jestli si nepohnem, zmizí.“

Ale Sally Timmyho neposlouchala.

„Jasně že už jsem měla sladkost,“ řekla Sally. „Jím sladkosti každý den!“

Rozostřené děti jí nevěřily.

„To teda kecáš,“ prohlásil rozmazaný kluk. „Nikdo si nemůže dovolit jíst sladkosti každý den.“

„No, já jo. Tatínek mi vždycky cestou z práce nějakou koupí.“

Tehdy si děti uvědomily, že Sally a Timmy nejsou z jejich čtvrti.

Sally nepotřebovala vidět ostře, aby postřehla, jak se výraz rozmazaného kluka mění v čím dál rozzlobenější.

„Vy jste z jasné části města, že jo?“

Sally pokrčila rameny, ale toho si nejspíš nikdo nevšiml.

„Jsem z normální části města,“ řekla.